

Απρίλης
2016

**ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ**

ΣΥΝΕΚ/ΜΕΤΑ

**ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
«ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ»**

«Για να μιλήσουμε επομένως για την αξιολόγηση, θα πρέπει πρώτα να μιλήσουμε για το σχολείο που έχουμε, αλλά και για το σχολείο που θα έπρεπε να έχουμε και το οποίο διεκδικούμε.»

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ»

Η εφαρμογή των μνημονίων και η σύνδεση της Εκπαίδευσης με τις νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις της ΕΕ και την εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ, η μη κατάργηση του νομοθετικού πλαισίου της Αξιολόγησης-χειραγώγησης που επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί τα αμέσως προηγούμενα χρόνια, αλλά και παλιότερα από άλλες κυβερνήσεις πριν την κρίση, δημιουργούν κλίμα εύλογης καχυποψίας και άρνησης στο άνοιγμα της όποιας συζήτησης για αξιολόγηση.

Στο 8^ο Συνέδριο (1997), οι αποφάσεις της ΟΛΜΕ έλεγαν: «Για μας η αξιολόγηση είναι μια δυναμική διαδικασία που πρέπει να συνδεθεί με ένα σύνολο θεσμικών αλλαγών, με γενναία χρηματοδότηση, με ουσιαστική επιμόρφωση, με ευελιξία στα αναλυτικά προγράμματα, με δημοκρατικές αλλαγές στο σύστημα διοίκησης και εποπτείας της εκπαίδευσης, με συμμετοχή των εκπαιδευτικών στο σχεδιασμό και τη χάραξη της εκπαιδευτικής πολιτικής, με συνεργασία του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου (σήμερα ΙΕΠ), των συνδικαλιστικών φορέων και του ΚΕΜΕΤΕ.» «Η αξιολόγηση ... δεν είναι απόρροια των κλεισμάτων της αγοράς σε μια λογική ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας. Είναι ένα πεδίο ανάπτυξης του κοινωνικού χαρακτήρα της Παιδείας. Είναι ένας χώρος στον οποίο θα αποτυπωθούν οι κύριες πλευρές της μόρφωσης (χαρακτήρας της γνώσης, ανισότητες, μαθησιακές ανάγκες, περιεχόμενο σχολείου, κλπ), με έναν τρόπο που θα δημιουργεί τοπικούς και ευρύτερους πολιτικούς συσχετισμούς για τον εκδημοκρατισμό της εκπαίδευσης. Δεν είναι ο τόπος καταγραφής απλώς και μόνο των γνωστών (άλλωστε) προβλημάτων, αλλά το υπόστρωμα ανάπτυξης μιας δυναμικής που θα απαιτεί λύσεις, τόσο στο σχολικό μικρόκοσμο, όσο και στον εκπαιδευτικό μακρόκοσμο... Η ΟΛΜΕ έδωσε μακροχρόνιους αγώνες για να παρεμποδίσει την επιβολή των ιδεολογικών ελέγχων στην εκπαιδευτική λειτουργία και τη μετατροπή των καθηγητών σε πειθήνια εκτελεστικά όργανα των κυβερνητικών εντολών.» «... Το ερώτημα επομένως που τίθεται είναι για ποια αξιολόγηση μιλάμε, για ποιο σκοπό γίνεται, από ποιους γίνεται και πώς συνδέεται με τα μεγάλα προβλήματα της εκπαίδευσης και τις επιλογές του κινήματός μας.»

Η φερόμενη ως «αξιολόγηση» που έχει γίνει καραμέλα σαν πανάκεια για την «ορθολογική» λειτουργία του δημόσιου σχολείου στη λογική όρων οικονομίας και στείρα εξέταση δεικτών και αριθμών, δεν μπορεί επουδενί να λύσει προβλήματα και παθογένειες του εκπαιδευτικού συστήματος, είτε αυτή είναι η τιμωρητική αξιολόγηση (σύνδεση μισθού - βαθμού ή και ο φόβος της απόλυσης), είτε η επιβραβευτική (μπόνους, κλιμάκια – κατηγοριοποίηση, ανταγωνισμός εκπαιδευτικών), ή η αξιολόγηση που θα χειραγωγεί την εκπαιδευτική διαδικασία υπό την παρακολούθηση δεικτών των επιτροπών «σοφών» της εκπαίδευσης. Εξάλλου, δεν μπορεί να οριστεί η έννοια της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού γιατί η εκπαιδευτική δυνατότητα αλληλεπίδρασης με τους μαθητές μας δεν ποσοτικοποιείται, ούτε

μετρίεται με αριθμούς. Είναι επίσης δεδομένο ότι οποιαδήποτε προσπάθεια ανατροφοδότησης του εκπαιδευτικού έργου και αναπροσδιορισμού στόχων και λειτουργιών του σχολείου, δεν μπορεί να αποτελεί ατομική μέτρηση αλλά κοινωνική και συλλογική κατεύθυνση. **Ο σύλλογος διδασκόντων είναι αυτός που πρέπει να διαμορφώνει το πλαίσιο καλής λειτουργίας του σχολείου σε ένα περιβάλλον παιδαγωγικής ελευθερίας και δημοκρατίας, και οι εκπαιδευτικοί του να αλληλοτροφοδοτούνται και να αλληλοϋποστηρίζονται σε ένα κλίμα εμπιστοσύνης και συνεργασίας.** Αυτό το κλίμα δηλητηριάστηκε τα προηγούμενα χρόνια από τον ανταγωνισμό, το φόβο της απόλυσης και την ανασφάλεια απέναντι στην επιβολή του νέου Πειθαρχικού και της αξιολόγησης-χειραγώγησης.

Οι πολιτικές των μνημονίων των τελευταίων χρόνων έχουν μετατρέψει το Δημόσιο σχολείο, σε ένα απαξιωμένο, πτωχό και προβληματικό σχολείο. Με την υποχρηματοδότηση της εκπ/σης, με μηδενικούς διορισμούς, με σχολικά τμήματα που δεν έχουν στη μέση της χρονιάς όλους τους καθηγητές τους, με εκπ/κούς - ιδιαίτερα τους νεότερους- να φυτοζωούν και να διακτινίζονται σε 3 ή και περισσότερα σχολεία και σε ΙΕΚ, σε καθεστώς ελαστικοποιημένων εργασιακών σχέσεων, με απουσία βοηθητικού προσωπικού και κάθε υποστηρικτικής δομής, με πολλούς μαθητές να υποσιτίζονται και άλλους να εγκαταλείπουν πρόωρα ένα σχολείο άνισων ευκαιριών, που -ειδικά στο λύκειο- γίνεται ουραγός της παραπαιδείας και του εξετασιοκεντρικού συστήματος, και «πρέπει» να «αξιολογείται» από την αγορά εργασίας και να αναζητά πόρους και χορηγούς.

Σε αυτό το σχολείο, οι εκπαιδευτικοί εκτός από τις διδακτικές τους ευθύνες, έχουν επωμιστεί και τους ρόλους του γραμματέα, του φύλακα, του νοσοκόμου, του ψυχολόγου, του κοινωνικού λειτουργού. Με τον καθημερινό αγώνα τους και χωρίς καμία υποστήριξη από την Πολιτεία, σηκώνουν και το βάρος της δικής τους αυτοεπιμόρφωσης, αλλά και της μόρφωσης και της στήριξης των μαθητών τους.

Για να μιλήσουμε επομένως για την αξιολόγηση, θα πρέπει πρώτα να μιλήσουμε για το σχολείο που έχουμε, αλλά και για το σχολείο που θα έπρεπε να έχουμε και το οποίο διεκδικούμε.

Διεκδικούμε ένα δημόσιο δημοκρατικό σχολείο που αποτελεί καθολικό ανθρώπινο δικαίωμα και κοινωνικό αγαθό, και θα καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες για πολύπλευρη μόρφωση και ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας όλων των παιδιών. Σκοποί του πρέπει να είναι η γνωστική, συναισθηματική, κοινωνική ωρίμανση των μαθητών σε περιβάλλον ελευθερίας και συλλογικότητας, η καλλιέργεια κριτικής σκέψης, η τόνωση της αυτοεκτίμησης και της αλληλοεκτίμησης, η ενίσχυση της πρωτοβουλίας και της ικανότητας συνεργασίας. Πρέπει να παρέχει την αναγκαία για το σύγχρονο πολίτη γενική παιδεία που θα στηρίζεται στα ανθρωπιστικά ιδανικά και θα εξασφαλίζει την κατανόηση των βασικών προβλημάτων της φύσης και της κοινωνίας, αλλά και τις βασικές γνώσεις και δεξιότητες στην τεχνολογία. Ένα σχολείο που θα φέρνει το παιδί και το νέα/α σε επαφή με την επιστήμη και την τεχνολογία και ταυτόχρονα θα προάγει την αισθητική αγωγή, τις καλές τέχνες και τον πολιτισμό, τη διαπολιτισμική εκπαίδευση, τη φυσική αγωγή και την άθληση, την περιβαλλοντική εκπαίδευση, την αγωγή υγείας, την ανάπτυξη δημιουργικών δραστηριοτήτων.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να εξαρτάται από τις δυνάμεις που ελέγχουν την αγορά και να υπόκειται σε νεοφιλελεύθερες «αναδιαρθρώσεις», που από τη μία αποβλέπουν στον έλεγχο και τη συμμόρφωση των εκπαιδευτικών, και από την άλλη αναπαράγουν τις ανισότητες, τον αποκλεισμό και τις διακρίσεις των μαθητών σε «άριστους» και «πληβείους». Το σχολείο πρέπει να ετοιμάζει ελεύθερους, σκεπτόμενους, ισότιμους και δημοκρατικούς πολίτες που θα έχουν συνείδηση των προβλημάτων του

φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, θα μπορούν να τα ερμηνεύουν και να διεκδικούν την επίλυσή τους.

Αυτό το σχολείο, η Πολιτεία είναι υποχρεωμένη να το παρέχει σε όλες και όλους ισότιμα, χωρίς περιορισμούς και διακρίσεις, στα πλαίσια της 12χρονης δημόσιας - δωρεάν εκπαίδευσης.

Για να υπάρξει όμως αυτό το σχολείο, πέρα από κάθε άλλη αναγκαία προϋπόθεση, χρειάζεται ο εκπαιδευτικός να τύχει της εμπιστοσύνης και της στήριξης της Πολιτείας στο δύσκολο έργο του, έτσι ώστε σε συνθήκες δημοκρατίας, παιδαγωγικής ελευθερίας και σεβασμού στις εργασιακές σχέσεις και τα δικαιώματά του, να μπορεί να επιδοθεί απερίσπαστος στην υλοποίηση ενός εκπαιδευτικού προγράμματος που θα απαντά στις σύγχρονες ανάγκες των μαθητών του και της κοινωνίας.

Αναγκαίες προϋποθέσεις – διεκδικήσεις για την υλοποίηση του παραπάνω σχεδίου:

- Αύξηση των κρατικών δαπανών για την παιδεία τουλάχιστον στο 5% του ΑΕΠ -ή στο 15% των δαπανών του Κρατικού Προϋπολογισμού.
- Μόνιμοι διορισμοί για κάλυψη των κενών με νέο σύστημα επιλογής (με την ευθύνη του ΑΣΕΠ, με προϋπηρεσία και κοινωνικά κριτήρια). Κατάργηση του γραπτού διαγωνισμού του ΑΣΕΠ. Αναπληρωτές με ίσα δικαιώματα.
- 12χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση και 2χρονη υποχρεωτική προσχολική, που θα παρέχεται δωρεάν σε κάθε παιδί χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς.
- Πρωινή λειτουργία όλων των σχολείων και εξοπλισμό τους με όλα τα απαιτούμενα μέσα (σχολική βιβλιοθήκη, εργαστήρια, αίθουσα υπολογιστών, γυμναστήριο κ.λπ.).
- Ανώτατο όριο 20 μαθητών στο τμήμα και 10 μαθητών ανά καθηγητή στα εργαστήρια.
- Αντικατάσταση των σχολικών προγραμμάτων και βιβλίων με σύγχρονα, σύμφωνα με τις προτάσεις του κλάδου των εκπαιδευτικών.
- Ουσιαστική στήριξη της Τεχνικής εκπαίδευσης.
- Δομές επαρκούς υποστήριξης της σχολικής μονάδας από εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό και γραμματειακή υποστήριξη.
- Λειτουργία και ενίσχυση Αντισταθμιστικής εκπαίδευσης (τάξεις υποδοχής, ενισχυτική, πρόσθετη διδακτική στήριξη).
- Ουσιαστική στήριξη και αναβάθμιση των δομών της ειδικής αγωγής – κανένα παιδί εκτός σχολείου.
- Ειδικά μέτρα στήριξης των εργαζόμενων μαθητών και των εσπερινών σχολείων, ειδική επιμόρφωση εκπαιδευτικών καθώς και πρόγραμμα σπουδών και βιβλία προσαρμοσμένα στις ανάγκες τους.
- Κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων και αποσύνδεση του Λυκείου από το σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση – στόχος η ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

- **Κατάργηση του νομοθετικού πλέγματος αξιολόγησης-χειραγώγησης. Καμία σύνδεση βαθμού-μισθού με αξιολόγηση.**
- **Νέο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας για τη δημοκρατική λειτουργία του σχολείου και την επιλογή στελεχών. Ο σύλλογος διδασκόντων βασικό όργανο διοίκησης με κυρίαρχο ρόλο.** Εκλογή διευθυντή - συντονιστή από το σύλλογο.
- Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία στο σχολείο. Μέτρα στήριξης της διδακτικής πράξης, της παιδαγωγικής ελευθερίας και της βελτίωσης του εκπαιδευτικού έργου με την ενεργοποίηση του συλλόγου καθηγητών.
- Κατάργηση του καθηκοντολόγιου. Κατάργηση του Βαθμολόγιου – Μισθολόγιου.
- Επαρκή αρχική εκπαίδευση των εκπαιδευτικών στα πανεπιστήμια και ετήσιας διάρκειας περιοδική-επιμόρφωση όλων με ευθύνη των ΑΕΙ και με ταυτόχρονη απαλλαγή από τα διδακτικά καθήκοντα. Η επιμόρφωση να έχει ως βάση τις πραγματικές ανάγκες των εκπ/κών και να μη συνδέεται με επιβράβευση ή αξιολόγηση.
- Καθιέρωση υποτροφιών με αδιάβλητες και αντικειμενικές διαδικασίες για όλους τους εκπαιδευτικούς και χορήγηση του αναγκαίου αριθμού εκπαιδευτικών αδειών.
- Μείωση ωραρίου διδασκαλίας στα επίπεδα του 2013, για να μπορεί ο εκπ/κός να ανταποκρίνεται με επάρκεια στα αυξημένα του καθήκοντα.
- Ουσιαστική οικονομική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα των νέων.
- Μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους. Πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.
- Όχι στην αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και στη μείωση των συντάξεων. **Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων.** Αξιοπρεπείς συντάξεις με 30 χρόνια δουλειάς, χωρίς όριο ηλικίας.

Με βάση τα παραπάνω, **το εκπαιδευτικό κίνημα συνεχίζοντας να παλεύει για την ικανοποίηση του συνόλου των αιτημάτων του, που αποτελούν και ουσιαστική προϋπόθεση για την αναβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης, δεν μπορεί παρά να στοχεύει και σε άμεσες προτάσεις που έχουν να κάνουν με τη βελτίωση του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου προς όφελος του δημόσιου σχολείου και των μαθητών.** Η υλοποίηση αυτών των προτάσεων μπορεί να συμβάλλει στη δημιουργία ενός δημοκρατικού πλαισίου παρεμβάσεων και διαδικασιών στην εκπαιδευτική – μορφωτική λειτουργία κάθε σχολικής μονάδας.

Βασική αρχή πρέπει να είναι η συλλογικότητα και η συνεργασία των εμπλεκόμενων φορέων (εκπαιδευτικών, γονέων/μαθητών).

Σε αυτή την κατεύθυνση, κάποιες άμεσες προτάσεις, που αποσκοπούν στη στήριξη του εκπαιδευτικού έργου, είναι:

α) Οι Σύλλογοι διδασκόντων σε συνεργασία με τους παραπάνω φορείς να αποκτήσουν ουσιαστικές αρμοδιότητες στον προγραμματισμό και τον έλεγχο της εκπαιδευτικής-μορφωτικής λειτουργίας, θέτοντας μέσα από μια εσωτερική διαδικασία, συγκεκριμένη στοχοθεσία στην αρχή κάθε σχολικής χρονιάς και κάνοντας απολογισμό στο τέλος της.

β) Επιλογή από τον κλάδο ανά 2-3 όμορες σχολικές μονάδες, καθηγητών - συντονιστών ανά ειδικότητα, οι οποίοι σε συνεργασία με τους καθηγητές της ίδιας ειδικότητας των εμπλεκόμενων σχολείων, συλλογικά και με τη βοήθεια των σχολικών συμβούλων, θα παρακολουθούν τις εκπαιδευτικές ανάγκες κατά την εξέλιξη της διδασκαλίας των μαθημάτων, παίρνοντας παράλληλα πρωτοβουλίες στήριξης των εκπαιδευτικών (ιδιαίτερα νεοδιόριστων και αναπληρωτών) μέσα από την ανταλλαγή και την αξιοποίηση των εμπειριών τους.

Είναι σαφές για εμάς, χωρίς αυταπάτες, ότι:

Ο αγώνας του λαϊκού κινήματος για την ανατροπή όλων των μνημονίων και των συμβάσεων που υπέγραψαν οι κυβερνήσεις με ΕΕ, ΔΝΤ και ΕΚΤ, και για τη διεκδίκηση της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, της ισονομίας, της αλληλεγγύης και της κοινωνικής δικαιοσύνης, παραμένει η ικανή συνθήκη για να μπορέσει το εκπαιδευτικό κίνημα και όχι μόνο αυτό, να επιβάλλει το δημοκρατικό, δημόσιο, δωρεάν σχολείο των ελεύθερα σκεπτόμενων μαθητών και εκπαιδευτικών, που διεκδικούμε.

Απρίλης του 2016

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ